

Sygn. akt X Ka 110/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2013 r.

*Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:
Przewodniczący: SSO - Bogusław Orzechowski*

Sędziowie: SO - Małgorzata Beata Janicz (spr.)

WSO (del.) - Piotr Raczkowski

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Agnieszka Ryba

przy udziale Prokuratora: Jolanty Pydyniak

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2013 r.

sprawy D. Ł.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie

z dnia 19 października 2012 r.

sygn. akt II K 72/12

orzeka:

- 1. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, iż na podstawie art. 69 § 1, § 2 kk i art. 70 § 2 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. Ł. w pkt II wyroku kary pozbawienia wolności ustalając okres próby na 5 (pięć) lat;*
- 2. na podstawie art. 73 § 2 kk w okresie próby oddaje oskarżonego D. Ł. pod dozór kuratora;*
- 3. uchyla pkt IV wyroku;*
- 4. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;*
- 5. zwalnia oskarżonego D. Ł. od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, przejmując wydatki w nimi poniesione na rachunek Skarbu Państwa.*

Sygn. akt. X Ka 110/13

UZASADNIENIE

D. Ł. został oskarżony o to, że:

w dniu 7 stycznia 2012 r. w W. przy Al. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z N. K. (1) oraz nieletnim S. K., użyli przemocy wobec M. M. w postaci bicia go pięścią i łokciem w twarz, po czym zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 450,00 złotych na szkodę pokrzywdzonego,

to jest o czyn z art. 280 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 19 października 2012 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, w sprawie o sygn. akt II K 72/12:

I. oskarżonego D. Ł. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym że ustalił, iż zarzucanego mu czynu dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z N. K. (1) oraz ustalonym nieletnim i tak opisany czyn zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występku z art. 280 § 1 k.k.i za to na podstawie art. 280 § 1 kk skazał go i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. Ł. kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach: od 8 stycznia 2012 r. do dnia 10 stycznia 2012 r. jako równoważny trzem dniom pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych i określił, że ponosi je w całości Skarb Państwa.

Apelację od wyroku złożył obrońca oskarżonego D. Ł. zaskarżając wyrok.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. na mocy art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku polegający na niewłaściwej ocenie, iż w przedmiotowej sprawie czyn sprawcy nie stanowi „wypadku mniejszej wagi” i w związku z tym zakwalifikowanie czynu jako opisanego w art. 280 § 1 kk zamiast art. 283 kk,

2. rażąco surowość kary pozbawienia wolności orzeczonej w rozmiarze 2 lat, jako nieadekwatną do celów kary i pozostałych zasad określonych w art. 53 kk.

Podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Śródmieścia, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku przez zakwalifikowanie czynu oskarżonego jako określonego w art. 283 kk i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności na okres 1 roku w zawieszeniu jej na okres 3 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna w zakresie w jakim kwestionuje skarżący wadliwość dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych poprzez nie uznanie, iż zachowanie D. Ł. stanowi wypadek mniejszej wagi.

W pierwszej kolejności zwrócić uwagę należało, iż stan faktyczny w części dotyczącej przebiegu zdarzenia, jak też kwestia sprawstwa oskarżonego nie budzą wątpliwości tak Sądu II instancji jak też obrońcy oskarżonego czego wyrazem jest treść wniesionego środka odwoławczego.

Odnosząc się do zarzutu apelacji w kwestii nie przyjęcia przez Sąd I instancji wypadku mniejszej wagi Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska prezentowanego przez jej autora i nie akceptuje zawartej tamże argumentacji. Otóż prawdziwie akcentuje obrona, iż o przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu jakiego dopuścić się miał sprawca. Idąc dalej wskazać należy, iż wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Dla elementów strony podmiotowej istotne znaczenia ma stopień zawinienia oraz motyw i cel działania sprawcy. Podstawowym kryterium oceny dokonywanej w przedmiocie ewentualnego zakwalifikowania zachowania sprawcy jako wypadku mniejszej wagi, pozostaje jednak stopień społecznej szkodliwości czynu.

W tej zaś sprawie bilans elementów łagodzących po stronie podmiotowo- przedmiotowej jest wyraźnie ujemny, zatem zastosowanie uprzywilejowanej postaci czynu, jaką pozostaje wypadek mniejszej wagi przy przestępstwie rozboju jest nieuzasadnione.

Dokonując oceny m.in. stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego należało mieć także na uwadze okoliczności w jakich do inkryminowanego zdarzenia doszło, stopień nasilenia stosowanej wobec pokrzywdzonego agresji fizycznej, a co istotne, że w zdarzeniu tym po stronie sprawców brała udział osoba nieletnia. Nie można przyjąć za niewielkie, a tym samym nie stwarzające zagrożenia dla zdrowia pokrzywdzonego natężenie przemocy w sytuacji uderzania pokrzywdzonego łokciem czy pięścią w twarz. I o ile w przeważającej części tych czynności wykonawczych nie podejmował sam oskarżony to na uwadze mieć należało, że D. Ł. zarzucono popełnienie tego rodzaju występku w wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Zatem nietrafnie wywodzi skarżący, że już sama charakterystyka zachowania D.. Ł., realizującego jednocześnie znamiona przestępstwa rozboju sprawia, że występki ten zasługuje na łagodniejsze potraktowanie poprzez uznanie go za wypadek mniejszej wagi.

Dokonując merytorycznej kontroli zaskarżonego orzeczenia Sąd odwoławczy dostrzegł jednak zasadność ferowanego przez obrońcę zarzutu stwierdzającego rażąca surowość wymierzonej przez Sąd Rejonowy oskarżonemu D. Ł. kary – 2 lat pozbawienia wolności. Modyfikując wyrok w części rozstrzygnięcia o karze poprzez orzeczenie środka probacji, o którym mowa w art. 69 § 1 kk Sąd odwoławczy wziął pod uwagę przede wszystkim te okoliczności do których odwoływał się obrońca w uzasadnieniu złożonego środka odwoławczego, w szczególności brak materialnej szkody ewentualnie wyrządzonej przestępstwem jak też fakt, że oskarżony pozostaje sprawcą młodocianym w rozumieniu art. 115 § 1 pkt.10 kk, co obligowało Sąd I instancji do uwzględnienia regulacji płynącej z art. 54 § 1 kk przyznającej prymat prewencji indywidualnej oraz wychowawczej roli kary. Zestawiając zatem „młodocianość” oskarżonego i związane z tym pierwszeństwo wychowawczej funkcji kary z pozostałymi okolicznościami podmiotowymi i przedmiotowymi, mającymi znaczenie dla wymiaru kary, w tym uwzględnionymi dyspozycją art. 53 §1kk, sąd odwoławczy uznał, iż zasadnym będzie orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Na orzeczenie środka probacji, o którym mowa zdecydowany wpływ miała postawa oskarżonego prezentowana głównie po dokonaniu zarzucanego mu czynu, tryb życia i niewielki stopień jego demoralizacji. Tak wymierzona kara, pomimo uprzedniej karalności oskarżonego, w ocenie sądu odwoławczego nie zostanie uznana przez sprawcę jako wyraz jego bezkarności, przeciwnie winna powstrzymać go od kontynuowania drogi przestępczej. Temu służyć ma m. in. ustalony w maksymalnym wymiarze pięcioletni okres próby, oraz sprawowany przez kuratora dozór.

Zwalniając oskarżonego D. Ł. od kosztów postępowania odwoławczego i przejmując poniesione wydatki na Skarb Państwa Sąd Okręgowy skorzystał z dobrodziejstwa art. 624 § 1 kpk.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.